Második üzenet

A megigazulásunk eredménye –
a teljes élvezet Istenből Krisztusban mint az életünkben

Igeolvasmány: Róm 5,1-11

I. A megigazítás Istennek azt a cselekedetét jelenti, amelynek során Ő az igazságosságának mércéje szerint elfogad minket; a hívők igazságossága nem egy állapot, aminek ők birtokában vannak önmagukban, hanem egy személy, akivel ők összekapcsolódtak, az élő Krisztus Maga:

A. Amikor hiszünk Krisztusba, megkapjuk Isten bocsánatát (Csel 10,43), és Isten megigazíthat minket (Róm 3,24. 26) azáltal, hogy Krisztust az igazságosságunkká teszi, és felöltöztet minket Krisztussal mint az igazságosság-palástunkkal (Ésa 61,10; Lk 15,22; Jer 23,6; Zak 3,4).

B. Az élet jelenti Isten megmentő munkájának a célját; így a megigazítás „az életé"; a megigazítás révén felértünk Isten igazságosságának mércéjéhez, és összhangban vagyunk azzal, így most Ő átadhatja belénk az életét – Róm 5,18.

II. A megigazulásunk eredménye a teljes élvezet Istenből Krisztusban mint az életünkben – 1-11. vers:

A. A megigazulásunk eredménye hat csodálatos dologban – szeretetben (5. vers), kegyelemben (2. vers), békességben (1. vers), reménységben (2. vers), életben (10. vers) és dicsőségben (2. vers) – testesül meg az élvezetünkre; ezek a versek a Háromegy Istent – a Szent Szellemet (5. vers), Krisztust (6. vers) és Istent (11. vers) – is felfedik az élvezetünkre.

B. Krisztus megváltó halála révén Isten megigazított minket, bűnösöket, és megbékéltetett minket, az Ő ellenségeit, Önmagával (1. 10-11. vers); továbbá „az Istennek szerelme kitöltetett a mi szívünkben a Szent Szellem által, aki adatott nékünk" (5. vers [angol ford. alapján]):

1. Habár lehet, hogy lesújtottak, szegények és lehangoltak vagyunk, nem tagadhatjuk Isten szeretete jelenlétét a bensőnkben; ahhoz, hogy megmaradjunk az élet vonalán, amely Krisztus Maga (Jn 14,6a), meg kell tartanunk magunkat Isten szeretetében (Júd 20-21), amely Isten Maga (1Jn 4,8. 16).
2. Lángra kell lobbantanunk az Istentől kapott szellemünket, a szeretet szellemét, hogy a szeretet égő szelleme lehessen bennünk a mai gyülekezet romlásának legyőzéséhez; a szellemünk lángra lobbantása azt jelenti, felépítjük a szellem folytonos gyakorlásának szokását, hogy kapcsolatban maradhassunk az Úrral mint a Szellemmel a szellemünkben – 2Tim 1,6-7; 4,22.

C. Menetelünk van hit által ebbe a kegyelembe, amelyben állunk (Róm 5,2 [angol ford. alapján]); mivel hit által megigazultunk, és a kegyelem tartományában állunk, „békességünk van Isten felé a mi Urunk Jézus Krisztus által" (1. vers [angol ford. alapján]):

1. Az, hogy békességünk van Isten „felé", azt jelenti, hogy az utazásunk Istenbe – a hitből való megigazulásunk révén – még nem fejeződött be, és mi még mindig az Istenbe vezető úton vagyunk; a Lukács 7. szerint az Úr Jézus azt mondta a bűnös asszonynak – aki „igen szeretett", mert neki sok bocsáttatott meg (47-48. vers), hogy megmentést nyerjen –, hogy eredjen el „békességbe" (50. vers, szó szerint).
2. Ha már átmentünk a megigazulás kapuján, a békesség útján kell járnunk (Róm 3,17); amikor a szellemre irányítjuk az értelmünket – azáltal, hogy törődünk a szellemünkkel, használjuk a szellemünket, figyelmet fordítunk a szellemünkre, kapcsolatba lépünk Istennel a szellemünk által Isten Szellemével közösségben, valamint a szellemünkben járunk és élünk –, az értelmünk békességgé válik, hogy a nyugalom, felszabadulás, fényesség és kényelem belső érzését adja nekünk (8,6).

III. A kegyelem tartományában a miénk Isten mint a dicsekvésünk és ujjongásunk az élvezetünkre és örvendezésünkre; amikor Istenben dicsekedünk, akkor az azt jelenti, hogy „dicsekedünk a nyomorúságokban is, tudván, hogy a nyomorúság kitartást eredményez, a kitartás pedig kipróbáltságot, a kipróbáltság pedig reménységet" – 5,3-4. 11:

A. A nyomorúság igazából a kegyelem testet öltése és a kegyelem édes látogatása; amikor elutasítjuk a nyomorúságot, akkor az azt jelenti, hogy elutasítjuk a kegyelmet, ami Isten mint az osztályrészünk az élvezetünkre; a kegyelem elsősorban nyomorúság formájában látogat meg minket, amely által Isten azt okozza, hogy minden (minden személy, minden dolog, minden helyzet, minden körülmény és minden környezet) összedolgozik a javunkra – ami azt jelenti, hogy többet nyerünk el Krisztusból, hogy így Ő belemunkálódjon a lényünkbe –, hogy átformálódhassunk metabolikusan, és áthasonulhassunk Krisztus képére, valamint hogy bekerülhessünk a teljes fiúságba – 2Kor 12,7-9; Róm 8,28-29.

B. A nyomorúság kitartást eredményez, a kitartás pedig kipróbáltságot hoz létre, ami kipróbált jellemet és elismert értéket jelent (Fil 2,19-22); Pál azt mondja, hogy őt és a munkatársait Isten kipróbálta, hogy rájuk bízza az evangéliumot (1Thessz 2,4); Isten állandóan bizonyította, vizsgálta és próbára tette a szíveiket, hogy nem maguktól szólták az evangéliumot, hogy az embereknek tetszenek, hanem Istentől, hogy Őneki tetszenek:

1. Az 1Péter 1,7 [angol ford. alapján] azt mondja, hogy a hitünk próbája „sokkal becsesebb a veszendő, de tűz által kipróbált aranyénál", amely tűz a megpróbáltatások és szenvedések tüze; amikor az arany, amely nyers, elszenvedi a tisztító tűz égetését, akkor olyan minőségre tesz szert, amelyet mindenki könnyen elismer – Mal 3,3.
2. Az Úr azt akarja, hogy megfizessük az árat az Ő arany hitként való elnyeréséhez a tüzes próbatételek révén, hogy részt vehessünk az igazi aranyban, ami Krisztus Maga mint az isteni élet az isteni természettel az Ő Teste felépítéséhez; így színtiszta arany mécstartóvá válhatunk az arany Új Jeruzsálem épületéhez – Jel 3,18; 1,20; 21,18. 23; 2Pt 1,4.
3. Egyes szentek, akik szeretik az Urat, azt gondolják, hogy alkalmasak arra, hogy munkálkodjanak az Úr számára, mert van valamennyi életük és világosságuk, de ők nyersek, és hiányában vannak a kipróbáltság minőségének, az elismert minőségnek, amely a nyomorúság és próbára tétel kitartásából ered; ez a minőség boldog, édes és jó érzést kelt azokban az emberekben, akiknek szolgálnak.
4. Mindannyiunknak imádkoznunk kell, „Uram, adj nekem kipróbáltságot"; az Úr ekkor olyan körülményeket fog támasztani, amelyek kipróbáltságot hoznak létre a számunkra; habár Krisztus rabszolgái vagyunk, híján vagyunk a kipróbáltságnak; ez zavarja Istent, kárt okoz nekünk, valamint a szenteket és Isten háznépét is nyomasztja; a világosságunk és az ajándékunk által segítünk a szenteknek, de azáltal, hogy híján vagyunk a kipróbáltságnak, bántalmazzuk őket – Mt 24,45-51.

C. A kipróbáltsággal együtt van reménységünk (Róm 5,4), és dicsekedünk Isten dicsősége reménységének következtében (2. vers):

1. Habár kegyelemben állunk, és békességben járunk, még nem vagyunk teljesen dicsőségben, ami nem más, mint a kifejeződő Isten Maga; „egy pillanatig tartó könnyű nyomorúság mindent felülmúló örök súlyú dicsőséget munkál ki számunkra" – 2Kor 4,17 [Csia].
2. A minden kegyelemnek Istene elhívott minket az Ő örökkévaló dicsőségébe Krisztus Jézusban; itt és most Krisztust élvezzük, aki a szellemünkben lakozik, mint a reménységünket dicsőségre – 1Pt 5,10; 1Thessz 2,12; Kol 1,27; Fil 3,21.
3. Az Úr a naponkénti megszentelésünk által dicsőségbe vezet minket, az Ő sok fiát (Héb 2,10-11), és mi naponként átformálódunk a dicsőség egyik fokáról a másikra azáltal, hogy a szíveinket az Úr felé fordítva tartjuk, hogy így Isten dicsőségét szemléljük Jézus Krisztus arcán (2Kor 3,16-18; 4,6b).

D. Amint a szenvedéseink során élvezzük Krisztust, megmentést nyerünk az Ő életében Isten dinamikus megmentő munkája organikus céljának megvalósulásához; ez a cél Krisztus organikus Testének a létrehozását és felépülését jelenti, ami helyi gyülekezetekben fejeződik ki, ahol az Úr gazdag kegyelmét élvezzük, és ahol a békesség Istene összezúzza a Sátánt a lábaink alatt az Ő dicsőséges kifejeződéséért és az Ő győzelmének megjelenítéséért – Róm 5,10; 12,5; 16,1. 4-5. 16. 20.

© 2025 Living Stream Ministry